

ПРОЛЪТНА РАЗХОДКА

Щомъ слънчицето блъсна
на модрото небе,
потеглихме съсъ пѣсни
къмъ цвѣтното поле.

Починахме подъ брѣста
на губера зеленъ,
похапнахме си сладко
край извора студенъ.

Лудувахме, играхме
подъ свода ведросинъ,
на воля си търчахме
по пѣстрия килимъ.

Отъ бѣли маргаритки
божури и синцеъ
за нашитѣ главички
си сплетохме вѣнець.

Вечерникътъ щомъ лъхна
отъ сини планини,
и слънчицето златно
на западъ наклони.

Доволни и щастливи
и съ весели сърдца,
край цѣвналитѣ ниви
се върнахме дома.

Георги Костакевъ

ОВЧАРЧЕТО И ПЧЕЛИЧКИТЪ

Имало едно бедно овчарче. То прекарвало съ своето стадо по широкитѣ пасища отъ ранна пролѣтъ до късна есенъ. Когато стадото хрупало сочната трева, овчарчето свирѣло съ своя кавалъ или се изтѣгало срѣдъ пѣстритѣ полски цвѣтя. Легнало на грѣбъ, то често се взирало въ синьото небе, гледало облацитѣ, които се движели въ различни посоки и добивали най-разнообразни форми, по-нѣкога прилични на разни чудовища. Привличали погледа му и разнитѣ брѣмбарчета и бубулечки, които пълзѣли изъ тревата. А най-много се вглеждало въ пчеличкитѣ, които цѣлъ день прехвъркваха отъ цвѣтъ на цвѣтъ. То